

İnsan Ağlamayıda Hak Etmeli

– ACZ · 21 Aralık 2017

kendi ölümünü kabullenen bir kalbinyani ateşin tam orta yerindeemanetimdin haklı bul kendini gidip kaybettiğin yerdebak söz açmış kanatlarınıbuğulu vede ıslak hani dönüşü var eden koymuşsa yokluğugünahın boynumasensizlik sanki cehennemdüşün beni kisensizliğim her gün bıçak gibi dayanır kemiğimegeçiyorsun bir vakit duvar bir vakit körbir vakit sağırtaş değil inanacı yerinde dahada ağırne diye bilirsin ki yalnızlığın soğuk yüzünebazen kalbinde ki ne kadarda uzaktır insanın kendineüzüldüğünü söyleyemezsin incindiğini de sevmek vazgeçmekse hangi harften kavuşacağız ey söz sen söylesenehiçliğın ağırlığı omuzlarım da ben çıkınca aradan kırık bir ayna da ne dündeyim artık ne de yarında sadece ardından sürükleniyorum dolmayan bir boşluğagün olur senden sorulur bu âh unutmagözbebeğime ateş gibi değdiğin yerdeay şahidim ve geceküllerin süzülürdü yanağımdan savrulmuş bir ömreyazmazsam şayetderdim içimi zaptediyordibine vurduğum mısralardan düşüyorum her şiirde ayak izlerinedünya üstüne geldikçe insan daha çok göçüyor kendi içineyüzümü döke döke adını yüreğime astım son kezsevmek mi ölüm kokanbir yaz yağmuru artık sadece